

Un număr vechiu 2 lei

# CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — IE ECONOMPOLITICĂ — FINANȚE

Director: **DIMITRIE ALEXANDRESCO**

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuro general la Înalta Curte de Casație

Redactor-proprietar: **I. S. CODREANU**Licențiat în Drept și științe de Stat  
Avocat**A B O N A M E N T U L**

Pe an, în România, cu Tabla. . . 45 lei  
6 luni . . . . . 20 „  
3 luni . . . . . 10 „  
Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

*Apare de două ori pe săptămână  
sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția &amp; Administrația

București, **CALEA RAHOVEI**

Lângă Palatul Justiției

**TELEFON № 16/98****S U M A R**

— Un delict penal de legiferat, de d-l *N. Negru*, magistrat  
— Știința Istoriei după *A. D. Xenopol*, de *Tiberiu R. Constant*,  
recenzie de *Iscod*.

**JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ:**

— Casație s. III: *Comertz und Disconto Bank din Berlin cu Sindical falimentului Leo Br uer ș. a.* (Curtea de apel poartă să ridice starea de faliment pronunțată de tribunal, când constată că în urma sentinței tribunalului nu mai există creditorii cari să ceară vre-o plată);

— Curtea de apel București s. v.: *Comertz und Disconto Bank din Berlin cu Sindical falimentului Leo Brauer ș. a.* (Chestiunea de a se ști dacă un comerciant se găsește sau nu în încetare de plăți poate fi examinată cu caracterul ce-l înfățișează la data judecării opoziției și chiar în apel);

**JURISPRUDENȚA STRĂINĂ:**

— Înalta Curte de Justiție din Anglia: Un grec se poate căsători valabil în Anglita, fără asistența preotului, cum cer legile grecești, iar anularea acestei căsătorii în Grecia nu produce efecte în Anglita. — Femeia poate cere divorțul înaintea tribunalelor engleze, deși domiciliul barbatului este în Grecia. cu o **Observație** de d-l profesor *D. Alexandresco*.

**Rezumatul Jurisprudenței Curței noastre de Casație**

— *Casație s. I: No. 1: Daune.* — Sustragerea unei scrisori de valoare în timpul dela predare până la oficiul de destinație. — Reclamă verbală făcută în fața funcționarului poștei. — Dacă reclamația e conformă cu legea. — Art. 1000 c. civ. art. 20, 116 și 121 din legea legea teleg. postală; **No. 2: Perimare.** — Cerere de fixare de termen în baza unui act de pauperitate admis în regulă. — Nescoaterea citațiilor din vina funcționarilor grefei. — Dacă cererea de fixare-de termen constituie un act de procedură cu caracter contradictoriu.

— *Casație s. II: No. 1: Cerere de strămutare.* — Invocarea motivului că judecătorii sunt „euzabili. — Neadmisibilitatea strămutării. — Art. 81 legea Curții de casație și art. 200 din legea organizării judecătorești; **No. 2: Parte civilă.** — Constituire prin plângerea către procuror. — Calitatea părții de a face apel, deși n'a cerut despăgubiri la prima instanță. — Art. 6 pr. pen.; **No. 3: Lovire.** — Acțiune publică. — Stingerea ei prin împăcare. — acă moștenitorii părții lezate pot stinge acțiunea publică. — Soluție negativă. — Art. 82 l. j. p. — Compunerea tribunalului. — Judecător oplat cu lucrări în Camera de consiliu. — Tragere la sorți dela cealaltă secțiune. — Art. 16 l. organiz. judecătorești.

— *Casație s. III: No. 1: Pensie.* — Dovedirea anilor servii. — Certificatul Curței de Conturi. — Atribuție exclusivă. — Art. 27 l. organiz. Curții de conturi; art. 47 l. pensiilor și art. 99 din regulamentul ei de aplicare; **No. 2: Contencios administrativ.** — Profesor secundar. — Loc vacant. — Numire. — Avizul consiliului inspectorilor secundari; **No. 3: Taxe succesoriale.** — Privilegiul ocult al statului. — Purgarea imobilului prin adjudecare. — Art. 75 l. timbrului și art. 565 pr. civ.

**Un delict penal de legiferat**

Printr'o circulară recentă, Ministerul Justiției a adresat următoarea întrebare judecătorilor:

«Ministerul primește adeseori petițiuni dela locuitorii sâtenii cari s' plâng că pământul asupra cărțuia au fost puși

«în posesie, prin executarea unei hotărâri judecătorești definitive, a fost reluat imediat după executare de cel în «contra căruia s'a executat hotărârea și că acesta din «urmă continuă a stăpâni pământul ca și mai înainte, «fără ca vre-o autoritate să-l poată înlătura. Spre a «putea cunoaște chestiunea, în vederea măsurilor ce ar fi «de luat, chiar pe cale legislativă, pentru stăvilirea unor «asemenea abuzuri, vă rog să ne arătați ce măsuri se ia «acum de judecătorie în cazul când se primesc dela părți «asemenea plângeri, cum sunt ele considerate și de ce «mijloace se servă judecătorii, sau care mijloace crede că «ar fi mai eficace pentru ca executarea hotărârii să fie «respectată?»

«Asem înformații că în anume cazuri administrația «intervine pentru respectarea drepturilor celui lezat. Pe «ce temei legal se fac asemenea interveniri?»

Insemnătatea acestei circulari, pe care am redat-o în extenso, credem că nu a scăpat nimeni, prin faptul că se referă la un caz de o gravitate excepțională prin consecințele sale funeste pentru societate și care tinde din nefericire a se înmulți.

Întrebarea pusă e în rezumat aceasta: Ce cale eficace are de urmat cel pus în posesie prin executarea unei hotărâri sau act autentic, spre a se putea definitiv folosi de dreptul său în privința celui izgonit și care-l deposează iarăși?

Dela început trebuie să recunoaștem că chestiunea nu prezintă însemnătate decât referitoare la fondurile rurale. Bunurile mobile și clădirile sunt protejate contra unei răpiri sau încălcări atât prin natura lor, cât și prin texte de lege penală, cari fie că recunosc posesorului lor dreptul de a respinge prin forță asemenea atentate fără să fie pedepsit (art. 257 al 1 și 2 c. p.), fie-că sancționează prin constrângere penală respectarea lor. Astfel, posesiunea mișcătoarelor e ocrotită prin acțiunea de furt, tâlhărie, distrugere; posesiunea clădirilor prin penalitățile prevăzute de art. 151 al ult. c. p. (violarea domiciliului), 238, 299 etc.

Nu tot astfel stau lucrurile în ce privește fondurile rurale. Mai întâi, prin natura lor aceste imobile sunt foarte lesne expuse unei deposedări.

Nimeni nu poate sta vecinic de pază ogorului său, mai ales când el e cine știe la câtă depărtare de sat; și chiar dacă ar sta, nu l'ar putea apăra în lipsă de autorități, martori și ajutoare.

Se știe câte bălăi și omoruri se întâmplă prin satele noastre uitate, în fundurile neștiute ale țărinilor, din cauza unei fărâme de pământ. Pe lângă aceasta, afară de puține excepții pe care le vom arăta îndată, legiuitorul a neglijat să le ocrotească printr'o sancțiune penală în contra atacurilor nedrepte, cum a făcut-o pentru celelalte categorii de proprietăți, adăugând astfel la încurajarea naturii și o încurajare legală a atentatelor. Texte penale care să reprime asemenea atențate sunt puține, particulare, (309, al 2...) constituind mai cu seamă contravențiuni la legea poliției rurale, și pedepsite ca atare cu simple pedepse polițienești (astfel faptul de a tăia recolta, a introduce vitele în ogorul altuia: art. 109 l. p. r.) Quid când fapta deși constituie o cotropire sau o tulburare de posesie, nu e de natură penală, cum e spre pildă faptul de a ara ogorul altuia, de a-l împedea să cultive, să culeaga, să zidească etc ?

Mijloace fizice nu îndrăznește posesorul a întrebuița pentru apărarea sau reluarea posesiei, fiecă cealaltă parte e mai puternică (e o obște de ex.), fiecă se teme de rigorile legii penale de cari nu e apărât. Ba mai mult, întrebuițând asemenea mijloace s'ar vedea respins de uzurpator chiar prin acțiunea posesorie, care ca o armă cu 2 tăișuri s'ar întoarce de astă dată contra sa. Intr'adevăr prin art. 31 l. j. o. se dă această acțiune oricărui posesor cât de recent și a cărui posesiune să nu aibă elementele cerute de art 1847 civ. destul numai să nu fi trecut un an dela tulburare sau deposedare.

Rămân mijloacele legale, în primul rând acțiunea posesorie, «remedium spoli» cum o numeau cei vechi<sup>1)</sup>. Ea însă e iluzorie în speță, căci am presupus că partea izgonită își reia imediat după executare imobilul. La ce i'ar servi o nouă judecată și o nouă executare când cea dintâi s'a dovedit zadarnică ?

Pe lângă aceasta o nouă executare ar fi după gândirea legii imposibilă (cf. maxima dela urmărirea mobilă: saisie sur saisie ne vaut).

Acțiunea în daune, bazată pe art. 998 civ. ar fi de asemenea ineficace dacă condamnatul e insolubil.

**Intervenția administrativă ?** Administrația (ra-

mura ei poliția judiciară) nu are căderea să intervină decât atunci când e lezată societatea, când adică faptul constituie o infracțiune penală, pentru a căror prevenire numai ea e chemată să ia măsuri, iar dacă s'au întâmplat, să le defere spre a hotări instanțelor judecătorești. În ce privește conflictele dintre particulari, de natură civilă, ea nu e competente a se ocupa, asemenea afaceri făcând parte din domeniul rezervat autorităților judiciare. Și cum o tulburare de posesie e un fapt civil, administrația va trimite pe reclamant să se adreseze organelor judecătorești...

O injuncție a judecătorului adresată administrației pentru a face să se respecte executarea săvârșită de el anterior, de asemenea nu se poate concepe.

În ce calitate și pe ce bază legală ar face-o ? Și ar putea administrația în realitate să execute acest ordin ?

lata întrebări la cari nu se poate răspunde decât cel mult cu umerii. . .

Și atunci ?

Justiția paralizată poate să și dea demisia. Iar societatea în care nu există o putere superioară care să dea valoare justiției, făcând să se respecte drepturile și ordinea stabilită de ea, e amenințată a recădea în starea de sălbăcie și anarhie primitivă, în care nesiguranța dreptului ar face imposibilă orice civilizație și progres fiindcă ar nimici orice activitate.

Un asemenea spectru ar trebui să determine pe legiutor a lua grabnice măsuri de prevedere.

Trebuesc ocrotite și fondurile rurale după cum sunt ocrotite cele urbane și lucrurile mobile, trebuiesc sancționată prin mijloace de constrângere penală respectarea posesiunii de către cel izgonit, prin justiție. Trebuie a se crea acest nou delict, căci cine vrea scopul trebuie să vrea și mijlocul.

Cotești

N. NEGRU  
Magistrat

## RECENZII

### Știința Istoriei după A. D. Xenopol<sup>1)</sup> de Tiberiu R. Constant

Cu o prefață și note de A. D. Xenopol

În timpul din urmă am trecut prin însemnate evenimente istorice, fapt care a atras atențiunile noastre deosebi asupra problemelor istorice generale. În aceste împrejurări opera de mai sus vine la vreme și se impune nu numai istoricului, dar oricărui om care vrea să priceapă străduințele și progresul omeniei.

<sup>1)</sup> De vânzare la Tipografia Curierul Judiciar, prețul lei 1.80.

<sup>1)</sup> La Romani acțiunile posesorii erau mai eficace, căci prinsoarea (sponsiones) ce se făcea odată cu intentarea lor aveau un caracter penal. Et modo cum poena agitur (Gajus).

Ilustrul nostru istoric filosof, A. D. Xenopol, prin opera sa «Les Principes Fondamentaux de l'Histoire», apărută în mai multe ediții și tradusă mai în toate limbile europene, se ocupă, cu o rară competență și originalitate, de problemele fundamentale ale prefacerilor lumii și îndeosebi ale istoriei omenirii. Lucrările sale posteroare completează concepțiunea sa. Confratele nostru d-l Constant a rezumat și a limpezit teoriile d-lui Xenopol, punând o puternică notă personală în critica unora dintre ele.

Se știe că după teoria d-lui Xenopol și faptele din univers sunt de două feluri: unele cari se repetă totdeauna la fel, iar altele cari se înlănțuiesc unele după altele în decursul vremii, cari se *sucad*. Cu studierea primelor se ocupă Știința propriu zisă sau mai exact Științele teoretice, cu studierea celor de al doilea se ocupă Istoria.

În alcătuirile sociale de asemeni se observă aceste două feluri de fapte: primele constituie *statica*, cele de al doilea *dinamica* socială. Deoparte *conservarea*, de alta *prefacerile și progresul*.

Toate problemele ce ridică aceste două ordine de fapte sunt discutate în lucrarea d-lui Constant, de o mare importanță și pentru aceia cari văd în Drept nu un simplu sistem logic, ci una dintre manifestările de căpetenie ale vieții sociale. Iată între altele ce citim la pag. 57, trecând dela *procesul* evoluțiunii, la *principiul* ei: «Cea din urmă formă a evoluției universului este până astăzi spiritul omenesc, de acia d-l Xenopol susține că el este scopul evoluțiunii. Spiritul este într-o veșnică perfecționare, care se prezintă cu următoarele tendințe: să stăpânească natura, să o pue în serviciul nevoilor lui, să-și satisfacă curiozitatea de a cunoaște adevărul (știință, filozofie), să guste frumosul și să le împartă între toți oamenii în mod echitabil».

Cu alte cuvinte, scopul evoluțiunii este crearea de valori și dreapta lor distribuire.

Iată deci că cu chipul acesta i se redă dreptului însemnătatea ce i-a fost contestată de mulți filosofi, incapabili de a adânci lucrurile și a le cuprinde în sinteze complete.

Nu ne vom încerca să rezumăm acest rezumat, cum au făcut unii critici, cari n'au putut înțelege că o lucrare de felul acesteia nu se poate reduce la câteva fraze, și că cel mai bun lucru este numai să arăți cititorului ce ordine de idei atacă o carte îndemnând să o studieze pe cei pregătiți să o înțeleagă.

## ISCOD

### INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. III

Audiența dela 25 Iunie 1913

Președinția d-lui P. IONESCU, Consilier

Comertz und Disconto Bank din Berlin cu Sindical falimentului Leo Brauer ș. a.

**Faliment — Pronunțarea lui de tribunal — Achitarea creditorilor în urmă — Apel la Curte. — Efect devolutiv. — Ridicarea stărei de faliment — (Art. 695 c com).**

*Prin efectul devolutiv al apelului, în virtutea căruia instanța de apel este în drept să examineze noile mijloace prezentate de părți și să se pronunțe asupra lor, Curtea de apel poate să ridice starea de faliment pronunțată de tribunal, când constată că*

*în urma sentinței tribunalului, nu mai există creditori cari să ceară vre-o plată.*

Decizia 292/913. — Casată, după recursul făcut de Comertz und Disconto Bank din Berlin, decizia Curții de apel, Galați, s. I, No. 14/913, dată în proces cu Sindical falimentului Leo Brauer ș. a.

## Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l Consilier D. G. Tăslăvanu;

Pe d-nii avocați Leonte Moldoveanu, D. Negulescu și Max Gaster, în desvoltarea motivelor de casare;

## Deliberând,

### Asupra motivelor de casare:

I «Greșită interpretare și aplicare a art. 701 cod. com. și exces de putere»;

«Curtea de apel pentru examinarea opozițiunii și apelului făcut de Bancă contra declarării în stare de faliment a lui L. Brauer, în loc să se ocupe numai de examinarea faptului dacă Brauer a achitat sau nu datoriile sale, și dacă pentru cele neachitate are termen de plată căci cine datorează cu termen nu datorează nimic interpretată greșit sus zisul text de lege, deși toți creditorii lui Brauer sunt cunoscuți și se arată situația lor față de dânsul, declară că Curtea are a se ocupa de interesul general al comerțului și din acest punct de vedere să se pronunțe asupra situațiunii falitului și a datoriilor sale comerciale, ca să-i poată ridica starea de faliment»;

«Ori dispoziția excepțională a art. 701 cod. comercial care dă dreptul tribunalului de a declara pe un comerciant și din oficiu, nu-și poate avea aplicarea, decât în lipsa creditorilor, sau cel puțin în fața unei coalițiuni între cei prezenți cu debitorul în dauna celor absenți, cazuri cu totul străine de speța noastră. Astfel, instanța de fond violează acest text de lege și comite un exces de putere, când pe temeiul acestui text își arogă dreptul de a menține pe Brauer în stare de faliment, în contra voinței unanime a tuturor creditorilor săi»;

II. «Exces de putere și violarea art. 695 și 711 c. com și 327 procedura civilă»;

«Am arătat și dovedit înaintea Curței că Leo Brauer, care fusese declarat în stare de faliment prin sentința No. 124 din 1913 a Tribunalului Brăila, s. II-a, contra căreia subsemnata Bancă am făcut opoziție, atât în momentul judecării opoziției mele la tribunal cât și a apelului ce am făcut la Curte, contra sentinței dată asupra acestei opoziții, nu mai avea nici un creditor căci o parte din ei au fost achitați integral iar ceilalți între care și Băncile care ceruseră declararea sa în stare de faliment au acordat termen de plată pentru restul creanțelor lor. Curtea însăși constată în fapt acest lucru, totuși îmi respinge apelul, bazându-se pe următoarele argumente»:

«a) Că actual ce Leo Brauer posedă în prezent ar fi mai mic decât pasivul ce acesta va avea de plătit peste un an până când creditorii ce nu fuseseră plătiți integral, au acordat termen de plată»;

«Curtea procedând și judecând astfel, violează dispozițiunile art. 695 c. com. din un doind punct de vedere. După acest text de lege singurul element care constituie starea de faliment este faptul încetării plăților Curtea deducând această stare din alte elemente, cum este acela al analizării activului

lui Leo Brauer și al comparării lui față de pasiv, violează precitatul text și comite un exces de putere»;

«In al doilea rând mai violează din nou acelaș text de lege prin împrejurarea că Curtea examinează și ține seamă de un pasiv care nu există astăzi, ci peste un an, preocupându-se anume de faptul dacă peste un an cu activul care îl are astăzi Brauer va putea sau nu să facă atunci față plăților Ori, conform art. 695 c. com. ca să fie încetare de plăți se cere ca să existe creditori cu creanțe exigibile, căci numai asemenea creanțe sunt datorite ceace în speță am arătat că nu există»;

«b) Curtea însăși revenind și recunoscând într'un considerent imediat următor, că starea de faliment a unui comerciant nu depinde de valoarea activului său, ci numai de împrejurarea dacă poate sau nu face față plăților constată că Leo Brauer nu a putut face față plăților la început și mai adoață apoi «nici astăzi»;

«Și aici Curtea comite un exces de putere și violează dispozițiunile art. 695 și 711 c. com. combinat cu art. 327 pr. civilă»;

«Împrejurarea că Leo Brauer nu a putut la un moment dat, atunci când a fost declarat în faliment, să facă față plăților nu necesitează menținerea stărei de faliment, dacă această stare de încetare de plăți a încetat mai înainte ca hotărîrea de declarare în faliment să fi rămas definitivă și dacă aceasta se probează cu ocaziunea judecării din nou a chestiunei pe una din căile de atac prevăzute de lege. A judeca altfel, înseamnă a desființa, a face cu totul inutile texte precise de lege, care dau anume drepturi părților în speță art. 711 c. com. îmi dă dreptul să fac opoziție contra sentinței de declarare în faliment într'un termen scurt ceiace am făcut. Prin facerea acestei opozițiuni ca și a apelului dela Curte conform art. 157 și 327 pr. civilă afacerea se repune din nou în judecată și urmează a se judeca ca și când nici o hotărîre nu s'ar fi pronunțat»;

«Mai rezultă aceasta și din caracterul atributiv ce îl au sentințele de declarare în faliment, care au a constata o stare actuală iar nu o stare preexistentă»;

«In privința punctului al doilea că Leo Brauer nu poate face față plăților nici astăzi, Curtea comite exces de putere, de oarece am arătat că astăzi Leo Brauer nu are nimic de plătit»;

«c) Curtea ca să mi respingă apelul meu argumentează în al treilea rând că acordarea de termen din partea creditorilor în urma sentinței de declarare în faliment nu poate schimba situația de încetare de plăți, căci acordarea de termen în decursul falimentului nu se poate face decât pe calea moratorului»;

«Curtea comite un exces de putere, căci de nicăieri, din nici un text de lege nu rezultă, că în timpul falimentului și cum e în speță înainte ca hotărîrea de declarare în faliment să fi rămas definitivă, creditorii nu ar putea acorda termen de plată. A admite această teorie a Curței, înseamnă - cum foarte bine motivează minoritatea -, că pentru a nu fi în încetare de plăți trebuie neapărat să fi achitat integral pe creditorii; că un comerciant nu poate să mai facă nici un aranjament cu creditorii săi, că nu poate să aibă alătura de activ și un pasiv, a desființa cu alte cuvinte creditul, care servește la baza celor mai multe întreprinderi comerciale, ceiace desigur nu a putut intenționa legiuitorul»;

«Dispozițiunile referitoare la moratoriu de asemenea nu au

nimic în cauză Moratoriul se acordă în anumite împrejurări, fie în timpul falimentului, fie și înainte după cererea datornicului care se găsește într'o anumită situațiune prevăzută de lege și aceasta chiar în contra voinței creditorilor Nu rezultă însă de nicăieri că creditorii, ei însăși nu ar putea acorda de bună voie termen de plată Diimpotrivă art. 849 cod. comercial face să rezulte contrariul»;

«d) Curtea în fine admitând ipoteza că creditorii ar putea acorda termene de plată, nu ține seamă totuși de aceasta, sprijinindu se pe dispozițiile art. 1/25 c. civ. după care Leo Brauer ar fi decăzut din beneficiul termenului fiind în stare de insolabilitate»;

«Curtea comite un exces de putere când se referă și bazează pe dispozițiile art. 1/25 c. civ. Acest text de lege se aplică numai la necomercianți, nu și la comercianți, pentru care avem dispozițiile art. 719 c. com., după care decăderea din beneficiul termenului de plată are loc numai în cazul când s'a pronunțat o sentință de declarare în faliment, care ar fi rămas definitivă ceiace în speță nu a avut loc»;

«Mai mult încă, excesul de putere al Curței, este invederat când dânsa contrav voinței creditorilor care acordă termenul, declară pe Brauer decăzut de acest termen decădere care de altfel nu poate fi pronunțată, fără ca ea să fi fost cerută de cineva și în speță nu numai că nimeni n'a făcut asemenea cerere, dar s'a susținut și cerut contrariul»;

Având în vedere că din decizia supusă recursu'ni se constată, că recurenta. Commerz und Disconto Bank din Berlin a făcut apel contra sentinței Trib. Brăila Secție II-a No. 93/913 prin care i s'a respins ca nefondată opoziția ce a făcut contra sentinței aceluiaș Tribunal No. 124/911, prin care a declarat în stare de faliment pe comerciantul Leo Brauer din Brăila, opoziție la care s'au asociat pe lângă recurentă și Banca Commercială Română, Banca Generală Română, și Banca Agricolă din Brăila, creditoare ale numitului falit, cerând a se infirma numita sentință și a se ridica starea de faliment a acestuia, pentru motivul că s'a plătit o parte din creditorii iar alții i-au acordat termene de plată, așa că ne mai fiind nici un creditor nu mai poate fi ținută în stare de faliment»;

Că, Curtea de apel din Galați judecând din nou procesul a respins apelul ca neintemeiat și a confirmat sentința apelată, pe motivul, că desi cea mai mare parte din creditorii au acordat falitului termen de plată, totuși activul său nu poate acoperi datorile, așa că starea de insolabilitate este evidentă; și chiar dacă activul falitului ar fi mai mare decât pasivul totuși atât timp cât Brauer nu poate face față plăților, el se găsește în stare de faliment, care nu este o chestiune numai de ordin privat dar care interesează în mare parte chiar ordinea socială»;

Considerând că efectul devolutiv al apelului, care e de drept comun, se aplică și la judecățile în apel în contra sentințelor declarative de faliment întrucât în legea comercială nu există nici o derogare cu privire la judecata în apel în materia falimentului»;

Că, în virtutea acestui principiu, urmează că judecătorii apelului câtă să examineze noile acte și noile mijloace prezentate de părți și să se pronunțe asupra lor»;

Că deci întrucât în momentul când Curtea de apel examina cauza, se probează că nu mai existau creditorii care să ceară vre-o plată, e invederat că nu se mai putea menține sentința declarativă de faliment; că dar, motivul că nu se putea reforma sentința care era legal pronunțată de tribunal, căci Brauer ne putând face față plăților erea în stare de faliment și că numai legea arată și regulează calea pe care creditorii pot ajunge la înțelegere, nu are greutatea voită»;

Că dacă prin aceasta se vizează concordatul, este știut că numai falșii pot încheia concordatul judiciar, și în specie erea tocmai chestiunea de a se ști, dacă acela care plătește tuturor creditorilor, posterior sentinței declarative de faliment și înainte de judecarea apelului, se mai putea ori nu menține în starea de faliment; că dacă din contra, sus menționat argument se rapoartă la reabilitare sau moratoriu, învederat că este tot atât de nefondat, căci trebuie ca debitorul să nu mai aibă nici o cale de retractare și reformare a sentinței declarative de faliment ca să poată recurge la reabilitare sau moratoriu pe când în speță Brauer avea deschisă calea apelului;

Considerând că de asemenea, întrucât sentința declarativă de faliment este atributivă de drepturi, de oare ce ea constată o stare actuală, nu preexistență, nu mai încapă nici o îndoielă că starea această de încetare de plăți trebuie să dureze și în momentul judecării apelului; că dacă, după data sentinței adusă în apel, se plătește creditorilor cunoscuți, ridicarea stărei de faliment se impune, ne mai fiind interes a o menține; că argumentul că societatea este interesată la menținerea stărei declarative falimentului, pentru că pot să mai fie și alți creditori, care poate nu cunosc încetarea plăților, nu trebuie ținut în seamă pentru că, după teoria aceasta, ar urma, că asupra opoziției, nici tribunalul să nu mai poată respinge cererea de declarare în faliment, desi toți creditorii cunoscuți sau verificaji ar declara că li s'a plătit integral, căci ori când s'ar putea invoca acest argument;

Că de sigur, în ipoteza, că în momentul când se ridică starea de faliment ar exista vre-un creditor care să nu fie desinteresat, acela își conservă toate drepturile sale de a reclama plata creanței sale și nefiind îndestulat, poate să ceară declararea în faliment;

Considerând că articolul 695 din Codul Comercial, cere ca element esențial, încetarea plăților, indiferent de solvabilitatea comerciantului, și această încetare de plăți conform spiritului acestui text de lege, ne putându-se concepe fără datorii, rezultă că în speță Brauer, prin achitarea creditorilor care ar fi constituit masa credală a făcut să nu se mai poată realiza scopul procedurii falimentului, așa că Curtea de fond respingând apelul făcut de Comertz und Disconto Bank din Berlin, prin acest fapt a violat articolele 695 și 711 din Codul de Comerț și art 327 din Procedura Civilă, a făcut o greșită interpretare și aplicare a art. 701 Cod Comercial și a comis și un ex. de putere;

Că dar motivele de casare fiind fondate, recursul câtă să fie admis

! entru aceste motive. Curtea casează etc

## Curtea de apel din București s. vacanță

Audiența dela 27 Iulie 1913

Președinea d. lui N. BUDIȘTEANU, președiate

Comertz und Disconto Bank din Berlin cu Sindical falimentului Leo Brauer ș. a.

Faliment. — Sentințe declarative. — Caracterul lor. — Starea încetării plăților. — Criteriu după care se poate stabili starea de încetare de plăți. — (Art 695 și 715 c. comere.)

1) Sentințele declarative de faliment au un caracter special și se deosebesc de celelalte sentințe judecătorești prin aceia că sunt în aceiaș timp devolute și atributive, în sensul că, pun în discuțiune situațiunea celui declarat în faliment, intim legata de toate faptele și împrejurările ce au putut interveni în cursul judecării afacerii și deci și cu prilejul opozițiunei celor de al treilea.

Prin urmare, de aci rezultă că chestiunea de a

se ști dacă un comerciant se găsește sau nu în încetare de plăți, poate fi și trebuie examinată cu caracterul ce-l înfățișează la data judecării opozițiunei, și chiar în apel.

2) Criteriul după care se poate stabili s'area a încetare de plăți, trebuie căutat în situațiunea reală a comerciantului, cu alte cuvinte, încetarea plăților trebuie să fie efectivă, reală și manifestă prin semne pozitive și exterioare, cari să denote în mod neîndoios că el este în neputință de a plăti, și că nu mai găsește credit sau remize oneste și neruinătoare pentru a duce mai departe afacerile comerțului său, sau pentru a-și menține existența sa de comerciant.

Prin urmare, din momentul ce se stabilește că, un comerciant se găsește numai într'o jenă momentană de a plăti, el nu poate fi considerat în stare de încetare de plăți.

Curtea.

Având în vedere deciziunea l'naltei Curți de casație și justiție secțiia III cu No 292 din 1913), prin care casează, după recursul făcut de Comertz und Disconto Bank din Berlin deciziunea comercială cu No 14 din 1913<sup>2)</sup> a Curtei de apel din Galați secțiia I, și trimite a se judeca din nou de această Curte apelul făcut de Comertz und Disconto Bank din Berlin, contra sentinței comerciale cu No 913 din 1913 a Tribunalului Brăila secțiia II;

Având în vedere că, prin această sentință, tribunalul din Brăila a respins ca nefondată opozițiunea făcută de Comertz und Disconto Bank contra sentinței comerciale cu No 124 din 1911 a acelu tribunal prin care Leo Brauer, armator din Brăila, a fost declarat în stare de faliment;

Având în vedere susținerile părților și actele de cari s'au servit;

Având în vedere că, din debateri și acte rezultă că Leo Brauer, armator din Brăila, fiind chemat în stare de faliment înaintea Tribunalului Brăila secțiia II, a fost declarat ca ațare prin sentința cu No. 124 din 1911: că în contra acestei sentințe, unul din creditorii falitului, Comertz und Disconto Bank din Berlin, a făcut opozițiune la care opozițiunea s'au mai asociat și creditorii: Banca Comercială Română, Banca Generală Română și Banca Agricolă din Brăila, cerând a se infirma sentința sus menționată și a se ridica starea de faliment a lui Leo Brauer, pentru motivul că s'au plătit o parte din creditorii iar alții i-au acordat termen de plată, așa că ne mai fiind nici'un creditor, nu mai poate fi ținut în stare de faliment;

Având în vedere că tribunalul a respins opozițiunea Băncei Comertz und Disconto, pe motivul că n'avea interes să o facă și în caz când ar fi avut interes n'a dovedit că Brauer nu se găsea în încetare de plăți;

Având în vedere că, întrucât alții creditorii nu au făcut vreo opunere urmează a examina faptele și împrejurările invocate din oficiu de tribunal și pe care s'a întemeiat spre a ajunge a respinge opozițiunea și a menține starea de faliment a lui Brauer;

Având în vedere că, lipsa de interes a Băncei apelentă tribunalul o deduce din faptul că dănsa nu mai are calitate de creditoare, de oarece a declarat că o parte din creanță i-a fost achitată iar pentru rest a acordat lui Brauer termen de plată;

Având în vedere că este inadmisibilă susținerea tribunalului că, dacă creditorul oponent s'a aranjat cu

<sup>1)</sup> Publicată tot în acest număr la pag 687

<sup>2)</sup> A se vedea publicată în Curierul Judiciar, No. 48/913, însoțită de o observație a d-lui avocat P. Vasilescu.

debitorul său nu mai are interesul a exercita dreptul său de opozițiune. căci atunci nu s'ar mai ridica nici odată starea de faliment a unui comerciant care și-a desinteresat pe toți creditorii săi și nu se mai găsește în încetare de plăți, deci este suficient ca cel ce face opozițiune să justifice un interes la epoca declarării în faliment, spre a fi legitimat a se opune mai târziu la declarare; ori este evident că Banca apelantă a avut la acea epocă și are și astăzi interes, întrucât mai este creditoare a lui Brauer;

Că, dar, este bine stabilit că Banca apelantă are interes de a face opozițiune și a cere ridicarea stărei de faliment a lui Brauer, rămâne a se examina dacă acesta este sau nu în stare de încetare de plăți;

Având în vedere că sentințele declarative de faliment au un caracter special și se deosebesc de celelalte sentințe judecătorești prin aceea că sunt în același timp devolutive și atributive, în sensul că pun în discuțiune situațiunea celui declarat în faliment intim legată de toate faptele și împrejurările ce au putut interveni în tot cursul judecării afacerii și deci și cu prilejul opozițiunii celor de al treilea: că din acest punct de vedere chestiunea de a se ști dacă un comerciant se găsește sau nu în încetare de plăți, poate fi și trebuie examinată cu caracterul ce-l înfățișează: la data judecării opozițiunii și chiar în apel;

Că, întrucât Banca apelantă pretinde că Brauer nu se mai găsește în încetare de plăți, câtă a se examina faptele noi invocate, din care se deduce această împrejurare și anume că aproape toți creditorii lui Brauer au fost achitați, o parte i-au acordat termen de plată iar câțiva creditori pentru sume fără importanță sunt garanțați;

Având în vedere că din lucrările coprinse în dosarul sindicatului se constată că din unele rezultate din vânzarea unei părți din averea lui Brauer, au fost achitați o parte din creditorii, iar alții i-au dat declarații exprese și autentice că li s'acordă un termen de un an pentru plata restului ce li se mai cuvine și că consimt la ridicarea stărei de faliment;

Considerând că tribunalul mai pretinde că afară de acești creditori mai sunt și alții și anume: Isac Bolhoyer, G. Draculis, Moise Moidel, Gherasim Timara și Temistocle Gabri;

Având în vedere că în ce privește pe Bolhoyer din lucrările din dosar se constată că acesta a atacat cu apel procesul-verbal de verificare a creanțelor, pe motiv, între altele, că n'a fost achitat integral, ceea ce este inexact, fiindcă întreaga lui creanță de 400.000 lei a fost primită la verificare și achitată cu prisosință cu prilejul formării statului de repartiție;

Că, afară de creanța sa, Bolhoyer a mai pretins să i se plătească și procentele ulterioare și 10.000 lei cheltuieli de judecată, sume constatate atât de creditoarea Bancă apelantă cât și de falit. astfel că refuzul de plată se întemeiază pe excepțiunea de bună credință conform art. 6<sup>o</sup> din codul comercial. astfel că din acest refuz nu se poate trage concluziunea așa de gravă ca aceea a încetării plăților;

Având în vedere că, în ce privește pe G. Draculis, se constată că acesta și-a retras cererea de a i se admite creanța sa, încât a pierdut calitatea de creditor; în ce privește pe Moise Moidel, Gherasim Timara și Temistocle Gabri;

Având în vedere că creanțele acestora fiind contestate, falitul a declarat înaintea Curții că primește ca din suma de 16.820 lei. ce se mai găsește la sindicat, din activul falimentului să se rețină și să se consemneze până ce se va termina diferendul dintre acești creditori și falit;

Că, prin armare, și refuzul acestor plăți fiind întemeiat pe excepțiunea de bună credință conform art. 6<sup>o</sup> cod. comercial nu se poate trage concluzia că din această cauză Brauer se găsea în stare de încetare de plăți;

Considerând că astfel stând lucrurile, toată chestiunea relativă la încetarea plăților se reduce la creditorii cari au acordat lui Brauer termene pentru plata creanțelor lor;

Având în vedere că, în drept, criteriul după care se poate stabili starea de încetare de plăți trebuie căutat în situația reală a comerciantului, cu alte cuvinte încetarea plăților trebuie să fie efectivă reală și manifestă, prin semne pozitive și exterioare, care să denote în mod neîndoios că el este în neputință de a plăti, că nu mai găsește credit sau remize oneste și neruinătoare pentru a duce mai departe afacerile comericiului său sau pentru a-și menține existența sa de comerciant;

Având în vedere că, după cum s'a arătat mai sus și din lucrările din dosar se mai constată, că nu s'a vândut întregul activ al lui Brauer și că posedă încă avere, consistând în: imobile, mobile, mașini, unelte, sclipuri și portofoliul său de 125.018 lei atingând un total de lei 682.178, care-i poate servi de bază pentru reluarea activității sale comerciale;

Că creditorii neachitați integral, acordând lui Brauer termen de plată de un an, acesta se găsește într-o situațiune cu totul avantajoasă și nouă de oarece a achitat o sumă considerabilă din pasivul său, posedă încă un activ important, și se bucură de încrederea creditorilor săi, care i au acordat mai departe creditul lor cu convingerea că va face în totul față angajamentelor sale comerciale;

Având în vedere că împrejurarea că o bună parte din creditorii au fost achitați pe calea lichidării falimentului, nu are nici o influență în-cauză, cum pretinde Tribunalul, de oarece falimentul fiind important a suferit temporizări justificate și procedura lui n'a putut fi împiedicată din cauza caracterului executiv provizoriu a sentinței declarative de faliment;

Considerând că în urma pactului intervenit între Brauer și creditorii rămași neachitați, situația celui dintâiu s'a modificat ne mai fiind același din momentul declarării, astfel că față de această modificare interesul public trebuie să cedeze interesului particular al creditorilor care primează orice alte considerații, atât timp cât nu se aduce nici o vătămare ordinii sociale;

Considerând că din cele ce preced, departe de a se crede un moment măcar că Brauer se află în neputință de a achita pe creditorii săi, din contră faptul că posterior declarării în faliment, dânsul a achitat o mare parte din creditorii, iar ceilalți i-au acordat termene de plată denotă până la evidență că Brauer a găsit remize oneste și s'a bucurat și se bucură de credit chiar după declararea în faliment;

Că toate acestea se reduc la o jenă momentană de a plăti iar nu la o reală încetare de plăți;

Că, dar, apelul fiind întemeiat urmează a se admite și a se ridica starea de faliment a lui Brauer, dispunând ca suma de 16.820 lei ce se află la sindicat să se consemneze la casa de depuneri, până se va termina diferendul dintre Leo Brauer și creditorii săi: Moise Moidel, Gherasim Timara și Temistocle Gabri;

Pentru aceste motive, admite apelul, etc.

(ss) N. Budișteanu; D. Florescu; Em. Miclescu

## Inalta Curte de Justiție din Anglia

(4 Noiembrie 1912)

Căsătoria unui Grec în Anglia, fără asistența unui preot. — Validitate. — Art. 2 § 3 și 152 C. civ. rom. — Anularea acestei căsătorii de tribunalele grecești. — Neproducerea de efecte în Anglia.

Desfăcerea acestei căsătorii prin divorț. — Competența tribunalelor engleze. — Admisibilitatea acțiunii.

Condițiile de formă ale căsătoriei fiind cărmuite de legea locului celebrării, un Grec s'a putut căsători în

mod valid în Anglita, fără asistența unui preot, deși această asistență este necesară după legile grecești.

Decizia tribunalelor grecești, care anulează asemenea căsătorie, nu-și produce niciun efect în Anglita, unde soții astfel căsătoriți sunt liberi de a cere divorțul.

Cu toate că prin căsătorie femeia dobândește domiciliul bărbatului și că, în principiu, acțiunea în divorț se introduce la acest domiciliu, totuși, în specie, femeia poate cere divorțul înaintea tribunalelor engleze, deși domiciliul bărbatului este în Grecia, căci soluția contrară ar avea de rezultat o adevărată denegare de dreptate.

(Din *Journal Clunet*, anul 1913, p. 963).

**Observație.** — Prima parte a deciziei al cărei sumar s'a reproduș mai sus nu suferă nici o îndoială. În privința formelor, căsătoria este, în adevăr, cărmuită, în dreptul internațional privat, de legea locului celebrării ei, conform regulii celebre: *locus regit actum* (art. 2 § 3 și 152 C. civ. român).

Magistrații englezi merg chiar mai departe de cât ai noștri în privința aplicării acestei reguli, căci ei consideră ca o chestie de formă consimțământul părinților pentru căsătoria copiilor minori (vezi decizia aceleași Curți în *Clunet* 1908, p. 547 urm.), pe când noi vedem în acest consimțământ o chestie de capacitate.

Deasemenea, ei consideră tot ca o chestie de formă intervenția unui ministru al cultului (vezi decizia Camerei Lorzilor în *Clunet* 1913, p. 636), pe când legislațiile străine în care mai există căsătoria religioasă, consideră intervenția preo-

tului ca o condiție substanțială a contractului, căsătoria fiind în aceste legiuri o *taină* după cum o proclamă și la noi soborul întrunit la Iași, în anul 1642, sub domnia lui Vasile Lupu <sup>1)</sup>.

Dar dacă partea întâia a deciziei de mai sus face o justă aplicare a regulii *locus regit actum*, nu tot astfel este în privința părții relative la competența tribunalelor engleze de a judeca divorțul. În adevăr, în specie, bărbatul fiind domiciliat în Grecia, unde femeia eră datoare să-l urmeze, tribunalele engleze ar fi trebuit să se declare necompetente, după cum, de bună seamă, ar fi făcut judecătorii români.

Soluția contrară a fost însă admisă în Anglia, pentru că magistrații englezi au cu totul o altă concepție despre domiciliu. În adevăr, la ei, domiciliul fiind legat de naționalitate, nu se pierde cât timp cetățeanul n'a renunțat la beneficiul legii naționale. «Un individ nu și pierde domiciliul său de origină, zice o decizie recentă a Inaltei Curți de Justiție din Anglia, decât atunci când se constată în mod neîndoelnic că el a înțeles a renunța la legea determinată prin acest domiciliu». (V. *J. Clunet*, anul 1910, p. 1261). Numai cu o astfel de concepție se poate pricepe cum judecătorii englezi s'au putut declara competenți în speța de față.

D. Alexandresco

<sup>1)</sup> Vezi tom. I al Coment. noastre de drept civil, p. 536 (s.l. a 2-a, tipogr. *Curierul Judiciar*).

## REZUMATELE JURISPRUDENȚEI INALTEI NOASTRE CURTI DE CASATIE <sup>1)</sup>

### CASAȚIE S. I

*Recurenta Direcția telegrafelor și poștelor prin d-l avocat R. Popescu.*

*Intimatul Ion N. Hagianof prin d-l avocat Al. Săvulescu.*

**Daune. — Sustragerea unei scrisori de valoare în timpul de la predare până la oficiul de destinație. — Reclamă verbală făcută în fața funcționarului poștei. — Dacă reclamația e conformă cu legea. — Art. 1000 c. civ. art. 20 116 și 121 din legea teleg. poștală.**

I. a) Se face o justă aplicare a art. 1000 c. civil de către instanța de fond, când condamnă pe Direcția poștelor la suma sustrasă dintr'o scrisoare, când se constată că sustragerea scrisoarei de valoare s'a făcut de către funcționarii poștei în timpul dela predarea ei până la oficiul de destinație.

b) După art. 116 și 121 din legea teleg. poștală din 1892, Direcția poștelor este scutită de răspundere, numai în cazul când lucrul s'a predat destinatarului și nu mod regulat, fără obiecțiuni din partea acestuia.

<sup>1)</sup> Deciziile ale căror spețe sunt însemnate cu steluța \* prezentând o importanță juridică deosebită, vor fi publicate în *extenso* în numerile viitoare.

Redacția

Astfel, dacă instanța de fond constată că predarea unei scrisori de valoare nu s'a făcut în mâna destinatarului în mod regulat, și conform cu acele articole, legea nu a fost violată când a condamnat Direcția la daune.

c) Art. 20 din legea teleg. poștală nu prevede nici o formă în care trebuie să se facă reclamația, destul numai ca să existe în termen de șase luni și să manifeste clar intenția reclamantului de a fi despăgubit, așa că tribunalul nu violează acest articol când admite că reclamația verbală făcută în fața funcționarului poștei este o reclamație în sensul legii. (*Cas. s. I, decizia No. 349, din 8 Mai 1913, prin care se respinge recursul făcut contra sentinței Trib. Ilfov, s. III, No. 701/912*).

*Recurentul N. Spenea ș. a., prin d-l avocat Popescu Copuz. Intimatul I. Spenea ș. a., prin d-l avocat Romulus Popescu.*

**Perimare. — Cerere de fixare de termen în baza unui act de paupertate admis în regulă. — Nescoaterea citațiilor din vina funcționarilor grefei. — Dacă cererea de fixare de termen constituie un act de procedură cu caracter contradictoriu.**

2. Cererea apelantului de a se fixa termenul de ju-

decată apelului în baza unui act de paupertate admis formal de instanța de fond printr'o încheiere, deși citațiile n'au fost emise din neglijența funcționarilor Grefei, constituie un act de procedură cu caracter contradictor, astfel că dacă apelantul a făcut cerere de fixarea termenului înainte de expirarea termenului de doi ani dela facerea apelului, tribunalul violează art. 257 pr. civ. când admite cererea de perimarea apelului. (Cas. s. I, decizia No. 392, din 24 Mai 1913, prin care se casează sentința Trib. Buzău, No. 460/912).

## CASAȚIE S. II

Cererea de strămutare făcută de Veniamin Costache prin d-nii avocați C. Nacu și C. Sipsomo.  
Intimatul Ion V. Costache prin d-l avocat V. M. Cristescu.

**Cerere de strămutare.—Invocarea motivului că judecătorii sunt recuzabili.—Neadmisibilitatea strămutării.** — Art. 31 legea Curții de casație și art. 200 din legea organiz. judecăt.

1. Este neadmisibilă cererea de strămutare a unui proces dela o Curte de apel, pe motivul că doi din judecătorii secțiunii de vacanță sunt recuzabili, de oarece art. 200 din legea de organizare judecătorească, prevede cazul când un tribunal sau Curte de vacanță este descomplexat printr'o împrejurare oarecare, dispunând că Ministerul de justiție poate delega spre complectare un alt judecător dela alt tribunal, astfel că justiția nu este oprită în cursul ei normal. (Cas. s. v. decizia civilă 151 din 1 August 1913, prin care s'a respins cererea de strămutare ca inadmisibilă în contra jurn. Curței de apel din Iași s. v. No. 1066/913).

Recurentul I. S. Mihăilă, lipsă.  
Ministerul Public prin d-l procuror general Sc. Popescu.

**Parte civilă.—Constituire prin plângerea către procuror.—Calitatea părții de a face apel, deși n'a cerut despăgubiri la prima instanță.** — Art. 6 pr. pen.

2. Constituirea de parte civilă prin chiar actul de plângere către procuror, dă calitatea de parte litigantă în proces și deși la judecătoria de ocol partea n'a conchis formal la daune, are calitatea de a face apel. (Cas. s. II decizia penală 1236 din 4 Iunie 1913, prin care după divergență, s'a casat sentința trib. Roman No. 347 din 1913).

Recurentul Natan Wachtel s. a., prin d-nii avocați O. Teodoreanu și P. Sadoveanu.  
Ministerul Public prin d-l procuror M. Vidrașcu.

**Locire.—Acțiune publică.—Stingerea ei prin împăcare.—Dacă moștenitorii părții lezate pot stinge acțiunea publică.** — Soluție negativă. — Art. 82 l. j. p.

**Compunerarea tribunalului.—Judecător ocupat cu lucrări în Camera de consiliu.—Tragere la sorți dela cealaltă secțiune.** — Art. 16 l. organiz. judecătorești.

3. a) Din spiritul art. 82 din legea judecătorilor de pace rezultă că dreptul de a stinge acțiunea penală e un drept personal și inerent părții lezate, deoarece moștenitorii victimei nu au dreptul a renunța decât la despăgubirile civile, cari ca orice bun material al succesiunii, formează patrimoniul defunctului și la care moștenitorii pot să renunțe.

b) Conform art. 16 din legea organizării judecătorești, lipsurile de judecători se împlinesc prin tragere la sorți dintre membrii prezenți la celelalte secțiuni; iar prin lipsuri urmează a se înțelege și împiedicarea pentru orice motiv a unora din judecători de a complecta ședința, cum este în cazul când unii din judecători sunt ocupați cu lucrări în camera de consiliu. (Cas. s. II, decizia penală 1338 din 11 Iunie 1913, prin care s'a respins recursul făcut contra sent. Trib. Iași s. I No. 94/913).

## CASAȚIE S. III

Recurenta Alexandrina Gh. Mănescu-Călărăși prin d-l avocat P. Bors.

Intimatul Ministerul de finanțe prin d-l avocat C. C. Ștefănescu.

**Pensie.—Dovedirea anilor serviți.—Certificatul Curții de Conturi.—Atribuție exclusivă.—Art. 27 l. organiz. C. de Conturi; art. 47 l. pensiilor și art. 99 din regulam. ei de aplicare.**

1. Numai înalta Curte de conturi are atribuțiunea de a elibera certificate prin cari să se constate anii de serviciu pentru stabilirea drepturilor la pensie. Cas. s. III decizia 255 din 28 Mai 1913, prin care s'a respins recursul făcut contra deciziei C. de apel București s. II, No. 20/913).

Recurenta Eugenia Ghindar prin d-l avocat Rădulescu.  
Intimatul Minist. Cultelor prin d-l avocat I. Dumitrescu.

**Contencios administrativ.—Profesor secundar.—Loc vacant.—Numire.—Avizul consiliului inspectorilor secundari.**

2. După art. 33 din legea învățământului secundar și superior, când un loc de profesor sau profesora rămâne vacant, numirea în acel loc se face de ministru dintre persoanele cari figurează pe tablele de capacitate respective și care vor fi făcut cerere, cu condițiune să aibă în favoarea lor, avizul consiliului inspectorilor secundari, dat în urma cercetării statului personal.

Prin urmare, este legală transferarea făcută de Ministerul instrucției publice, pe baza avizului consiliului inspectorilor învățământului secundar. (Cas. s. III, deciziunea 257 din 28 Mai 1913, prin care s'a respins recursul făcut contra deciziei Ministerului instr. publice, prin care pe nedrept a fost transferată d-na Eleonora Lohan la catedra de lucru dela școala secundară de fete din Iași).

Recurentul Ministerul de fin. prin d-l avocat C. Marinescu.  
Intimatul D. Neagu, în persoană.

**Taxe succesoriale.—Privilegiul ocult al statului.—Purgarea imobilului prin adjudicare.** — Art. 75 l. timbrului și art. 565 pr. civ.

3. Deși este adevărat că prin art. 75 al. ultim din legea timbrului se înființează un privilegiu ocult în favoarea statului în ce privește taxele succesoriale, însă prin aceasta nu se aduce nici o derogare de la principiul pus în art. 565 proced. civ. după care ori ce privilegiu se purghează prin efectul adjudicațiunii în vânzările silite, principiu dela care când legiuitorul a voit să deroge, a spus-o expres, cum a făcut-o în art. 7 din legea pentru urmăriri, în privința impozitului fonciar. (Cas. s. III, decizia No. 274 din 4 Iunie 1913, prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței Trib. Ilfov s. I No. 780/912).